

Příběhy našich sousedů

„Pracujte poctivě a s radostí, abyste si mohli říct, jako já jsem si říkala, že čím jsem byla, tím jsem byla ráda.“

Marie Zajícová, rozená Hotařová

Zpracovaly: Michaela Frulová, Terezie Laštovičková, Zuzana Šteflová, Lucie Zavřelová

Vyučující: Mgr. Michaela Vacková

Škola: Základní škola Jihlava, Křížová 33, příspěvková organizace

Paní Marie Zajícová, rozená Hotařová, se narodila 4. srpna 1937 v malé vesničce Menhartice v okrese Třebíč.

Její maminka byla učitelkou na základní škole a tatínek se staral o hospodářství. Menhartice ležely v rakouském pohraničí a v té době byly poslední česká vesnice, všechny další už byly německé.

1:15 – 1:24

Tatínek byl maloročník, maminka byla učitelka. A dětství bylo idylické, i v té válce, protože jsem to tak nevnímala. Až potom když válka končila.

Po nástupu Hitlera k moci byly Menhartice zabrány jako součást pohraničí.

Po skončení války procházely přes Menhartice k hranicím konvoje vojenské techniky, ale i vozy se zraněnými a prchajícími vojáky. Obyvatelům vesnice bylo nařízeno vojáky ubytovat a poskytnout jim místo pro spaní.

3:05 - 3:27

Bylo nařízeno, že je máme pustit do domů a že tam mají přespat. Měli jsme jim půjčit také deky, tak jsme jim půjčili deky a spali ve stodole. Asi měli svoje jídlo, protože nevím, no k nám nechodili jíst.

3:35 - 3:48

No a potom druhý den odjeli a zanechali nám tam granát mezi vraty nevybuchlý, a tak jestli jim to spadlo nebo ho tam dali schválně nevím.

Kromě vojáků byli po skončení války odsunovány rakouské rodiny s dětmi na žebříňácích, každý jen s uzlíčkem nejnútnejšího majetku. Paní Zajícové jich bylo velice líto, protože si uvědomovala, že pokud by válka dopadla opačně, mohla na žebříňáku jet její rodina.

5:35 - 5:59

To jsem se dívala z okna, to mi bylo osm let, po válce. Dívala jsem se z okna a na vozech jeli, každý měl malej raneček, jeli děti malinký a mně jich bylo strašně líto, brečela jsem a myslela jsem si: „Kdyby vyhrál Hitler Hitler, tak jsme takhle jeli my a kdo ví, kam asi.“

V padesátých letech přišla kolektivizace. Pro zemědělce tak nastaly krušné časy, byly jim vyměřeny vysoké dodávky. Strýček paní Zajícové František byl pokrokovým hospodářem a vlastnil mnoho zemědělských strojů, které mu byly zabavili, stejně jako krmení pro zvířata. Následně byl obviněn ze sabotáže a na 6 let uvězněn v Dolní Rožince, kde pracoval v uranových dolech.

13:59 - 14:20

Strýc byl takový pokrokový hospodář, tak asi proto šel první. No a potom řekli, že mají hubené krávy, protože jim odvezli i obilí a všechno krmení do těch státních statků, takže je neměli čím krmit. Řekli, že maj hubené krávy, že jsou sabotáž.

Po amnestii bylo strýci zakázáno vrátit se k rodině a byla mu přidělena práce v továrně na nábytek v Třešti. Samotná rodina Hotařových byla ve svízelné situaci, otec i syn měli tuberkulózu plic a museli svá pole darovat státu. Byl jim zabaven i dobytek. Mamince zakázali z politických důvodů pracovat ve školství, proto musela finančně rodině pomáhat i její dcera. Ta se po roce 1989, zasloužila o mamčinu rehabilitaci.

Motto paní Zajícové zní: *„Pracujte poctivě a s radostí, abyste si mohli říct, jako já jsem si říkala, že čím já jsem byla, tím jsem byla ráda.“*

